View the original article

ДОНБАС

«Росіяни влаштовували «льожки» в неочікуваних місцях». Командир роти про залаштунки лиманського наступу «Вівальді»

Владислава Савкова Наталя Недєлько

08 листопада 2026, 11:00



Під час операції було звільнено 277 квадратних кілометрів території та 16 населених пунктів на Лиманському напрямку фронту

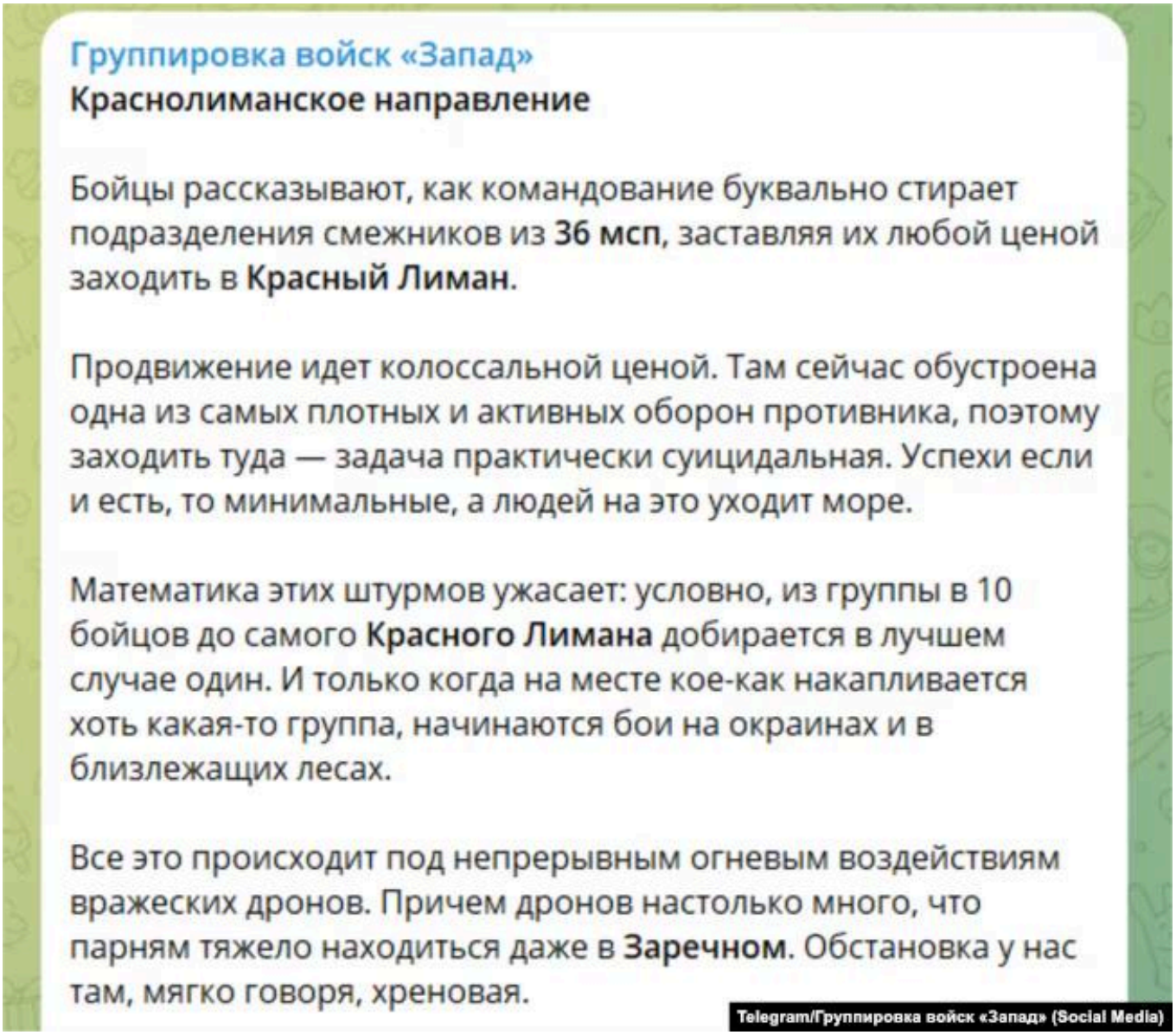
Російські z-блогери почали визнавати просування України на Лиманському напрямку, хоча офіційний Кремль продовжує замовчувати втрати позицій своєю армією. Союзником ЗСУ в операції «Вівальді» стала тиша: російські командири на місцях до останнього доповідали нагору, що ситуація на ділянці стабільна – це дало українським штурмовикам дорогоцінний час для розвитку успіху.

Проте за цією тишею стояла продумана підготовка наступу, де ключову роль зіграли не лише тренування піхоти, а й новітні технології – від антитепловізійних плащів до наземних роботизованих комплексів (НРК), які здійснювали розмінування, підвезення БК та евакуацію поранених під вогнем, розповідає в ефірі Радіо Донбас Реалії (проєкту Радіо Свобода) командир 6-ї механізованої роти 2-го механізованого батальйону 125-ї окремої важкої механізованої бригади 3-го АК «Друг Тюльпан». Він – безпосередній учасник операції.

Із травня по жовтень 3-й армійський корпус ЗСУ провів наступальну операцію «Вівальді» на Лиманському напрямку. Внаслідок цього вдалося зірвати наступ військ РФ на Слов'янсько-Краматорську агломерацію з півночі і не дати армії агресора замкнути «кліщі» навколо українських сил. Також було звільнено 277 квадратних кілометрів території та 16 населених пунктів.

– Ми спостерігаємо, як в російських телеграм-каналах пишуть, що ЗСУ контратакують на східних околицях Лиману, що поблизу Сіверського Дінця відбуваються якісь бої. Тобто виглядає так, наче контратаки Сил оборони росіяни почали щонайменше помічати. Однак цікаво, що цей відхід із виступу, який зрізали в результаті операції «Вівальді», дуже рідко згадується. На вашу думку, противник уже бачить реальну картину і замовчує її лише в публічній площині? Ви, коли бачите такі повідомлення з боку противника, як їх сприймаєте? Що там правда, а що ні?

– Щодо східної частини Лиману не готовий підтвердити цю інформацію. А про операцію «Вівальді» можна сказати, що вони не дуже хотіли доповідати нагору, постійно доповідали командирам, що у них все окей, і ситуація стабільна. Завдяки цьому і збереглася тиша операції, яка дала нам можливість розвивати успіх, оскільки в них не було достатнього підкріплення, і ми могли просуватися далі. Тому такі дії росіян тільки грають нам на руку. І нехай вони далі в тому ж дусі працюють, це буде добре для нас.



Повідомлення в каналі Telegram російського угруповання військ «Запад» про ситуацію на Лиманському фронті

Заперечувати *(результати операції – ред.)* їм, звичайно, немає сенсу, але я думаю, що вони пробують розсіяти увагу у своїх ЗМІ для того, щоб це не здавалося цілковитим провалом. Все-таки вони втратили наступальну змогу на півночі Донецької області, і відновити таке положення їм буде дуже складно.

– Петро Горбатенко, начальник штабу та заступник командира Третього армійського корпусу, сказав, що у противника панує повна кругова порука у неправді. Те, про що й ви кажете: що гріх було не скористатися під час операції «Вівальді» тим, що вони постійно передавали наверх неправдиві доповіді. Чи залишається ця дереалізація досі в російській армії на вашому напрямку?

– Зараз їм вже немає сенсу брехати. Вони вже розуміють, що відбулося. Тому я думаю, що в наступних наших операціях ми побачимо, чи зберігатиметься така тенденція.



Військовослужбовці 3-го армійського корпусу під час операції «Вівальді»

– На першому етапі операції «Вівальді», як повідомлялося, треба було спочатку стабілізувати саму лінію фронту, відсунути сіру зону і ліквідувати противника, якому вдавалося інфільтруватися. У підсумку вдалося відтіснити противника за річку Жеребець. А яка зараз ситуація на напрямку цього Шендриголовського виступу?

> **“ Тактика росіян практично не змінилася. Вони й далі пробують малими групами просочуватися крізь наші позиції**

– Зараз тактика росіян практично не змінилася. Вони й далі пробують малими групами просочуватися крізь наші позиції і намагаються займати якісь, як вони це робили до того, тилові райони, тобто інфільтруватися. Але завдяки нашій напрацьованій схемі, яку ми відпрацьовували ще на початку, коли нам вдалося зупинити інфільтрацію в районі населеного пункту Новоселівка, так і зараз нам вдається ці групи виявляти, знищувати і ефективно працювати.

– Тобто все ще вдається противнику зовсім малими групами інфільтруватися? Повністю закрити ці «дірки», через які вони можуть просочуватися, неможливо?

– Я не кажу, що вдається, я кажу, що вони пробують це зробити, але ми такі їхні спроби присікаємо.

– «Друг Тюльпан», чи можливо взагалі заблокувати шляхи, якими вони просочуються? Зараз кажуть про те, що поле бою стає все більш прозорим, і дрони все бачать. Чи можна перекрити повністю шляхи проникнення противника у ваші бойові порядки?

– Звичайно, дрони все бачать, і в погоду, коли дрони літають, це набагато легше зробити. Але під час сезону дощів, туманів і поганої погоди для пілотів тут вже грає роль навченість піхотинця: наскільки він навчений спостерігати, працювати з різними приладами спостереження; те, як він слухає поле бою, також дуже важливо. І якщо кожен грамотно робить свою роботу, піхотинець не спить на позиції, а слухає і спостерігає, то дуже збільшується відсоток того, що ворога буде виявлено і знищено.



ЧИТАЙТЕ ТАКОЖ:
«Вони не звикли, що полюють на них»: як операція «Вівальді» зірвала плани Росії на Донбасі

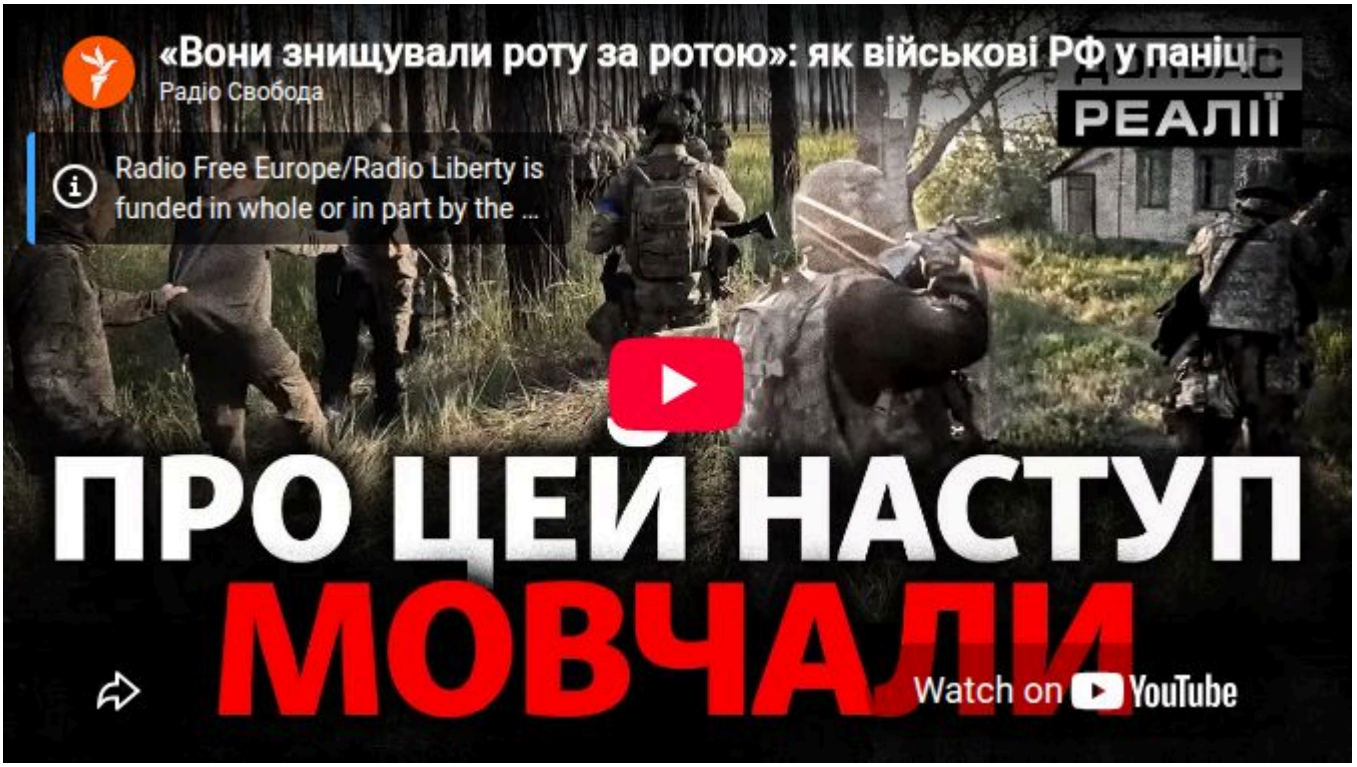
– Багато говорилося про роль НРК в операції, роботів, дронів. Давайте конкретніше про планування штурмових дій під час операції на рівні роти. Як це відбувалося, скільки часу у вас забрала підготовка? І взагалі що було важливо передбачити під час планування такої масштабної операції?

> **“ Ворог також не спав, готував нам «сюрпризи», але ми були до цього готові**

– Про те, що щось буде відбуватися, ми, звичайно ж, знали за деякий час до того. Нам дали час, щоб підготувати, в першу чергу, піхотинців до того, що їм потрібно буде просуватися.

Тобто це специфічні тренування. І також підготувати певне обладнання і майно, як-от антитепловізійні плащі для пересування вночі, різні засоби спостереження. Також ми планували одразу ж і логістику на полі бою, про що ви говорите: НРК і так далі. Оскільки ми старалися робити все так, щоб найменше наражати на небезпеку саме піхотинця. Тобто довіз продовольства та іншого здійснювався за допомогою НРК і важких бомберів. Так само і евакуація поранених відбувалася за допомогою НРК. І за рахунок того нам вдалося зберегти велику частину людей.

Щодо того, чи були якісь несподіванки під час операції – звичайно, без цього ніяк, оскільки ворог також не спав, готував нам, скажімо так, «сюрпризи», але ми були до цього готові.



– А які, наприклад, що це за «сюрпризи»?

“ У нас з'явилася така посада, як капітан бою, і він займався цією взаємодією між підрозділами

– Мається на увазі те ж саме мінування, тобто потрібно завжди пропланувати маршрут, потрібно його проглядати за допомогою квадрокоптерів перед просуванням, щоб хлопці не підірвалися і так далі. Також вони в таких доволі неочікуваних місцях садили своїх піхотинців, де з неба здається, що не може бути ніякого укриття, а насправді були якісь «льожки» *(місця, де приховано залягає піхота противника – ред.).* І це все потрібно було нам наперед побачити і якось цю ситуацію обіграти.

– НРК, наскільки я пам'ятаю, займалися і розмінуванням у цій операції, так?

– Так.

– Як відбувалася взаємодія з іншими підрозділами, які були поряд з вами, які теж брали участь в операції «Вівальді»? Мабуть, потрібно було обережно діяти, щоб уникнути того ж «дружнього вогню»?

– Насправді взаємодія з іншими підрозділами була на доволі високому рівні. На мою думку, це пов'язано з тим, що коли наша бригада увійшла в Третій армійський корпус, у нас з'явилася така посада, як капітан бою, і він, у принципі, якраз і

займався цією взаємодією, і таких ситуацій практично не було, коли ми наштовхувалися на дружні сили чи ще щось.

Ми знали завжди, де хто знаходиться, де хто переміщується, у нас ця інформація завжди була.



Бійці 125-ї ОВМБр у складі 3-го армійського корпусу тренуються штурмувати лісосмугу

– У каналі Telegram «Трійки» була інформація, що майже рік тому ваша бригада отримала нове командування, стала, як ви кажете, частиною Третього армійського корпусу. Там писалось, що станом на жовтень 2025-го підрозділ являв собою: 0 танків; 0 гармат; стільки ж бронемашин та розрахунків БпЛА; і всього 17 % від особового складу. Зараз, я так розумію, ситуація протилежна: все гаразд із забезпеченням і людей вистачає – абсолютно інша ситуація, ніж була рік тому. Як вдалося цього досягнути?

– Так, я з вами погоджуюсь, ситуація із забезпеченням зараз набагато краща, ніж була до нашого вступу у Третій армійський корпус. Я думаю все-таки, що прийшли нові командири, вони поставили грамотну роботу. І після цього командування вище побачило, що ми можемо, що нам можна давати більше людей для певних задач. Можна давати техніку – вона в нас просто не поїде і не буде знищеною в перші години свого використання і так далі. І внаслідок цього нам почали довіряти.



ЧИТАЙТЕ ТАКОЖ:
Успіхи ЗСУ: три приклади того, як українська армія змінила підходи до ведення війни

– А що саме змінилося у підході командирів, чому ситуація стала кращою?

> **“Нами керують командири, які безпосередньо декілька років тому ще самі були в піхоті**

– На мою думку, ситуація покращилася через те, що зараз нами керують командири, які безпосередньо декілька років тому ще самі були в піхоті, всі починали з низьких, скажімо так, посад. І вони розуміють потреби в тих чи інших ситуаціях, розуміють проблеми як піхоти, так і інших підрозділів. І через це з ними стало набагато легше співпрацювати, і вони розуміють, як працювати безпосередньо з нами.

– Ви свого часу навчали піхотинців працювати з «Мавіками», з FPV. Є така думка, що «Мавіки» – це нова піхота. Що раніше лякали новобранців потраплянням в піхоту, а зараз, мовляв, якщо ти станеш «Мавікистом», то це практично те ж саме. Можливо, тому, що оператори «Мавіків» найближче знаходяться до переднього краю, і часто можуть стати ціллю для противника. Чи справедливе таке твердження?

– Раніше, коли в бригаді не було безпілотної складової, то нам з іншими командирами рот доводилося навчати мотивованих людей користуватися дронами, вражати цілі і так далі. Тоді нам це доволі непогано вдавалося, і за ураженнями ми переважали будь-які батальйонні чи бригадні БПС підрозділи. Зараз вже така необхідність відсутня, оскільки підрозділи БПС батальйону та бригади на всі 100% справляються зі своєю роботою.



Військовослужбовець 125-ї окремої важкої механізованої бригади вчиться керувати дроном «Мавік»

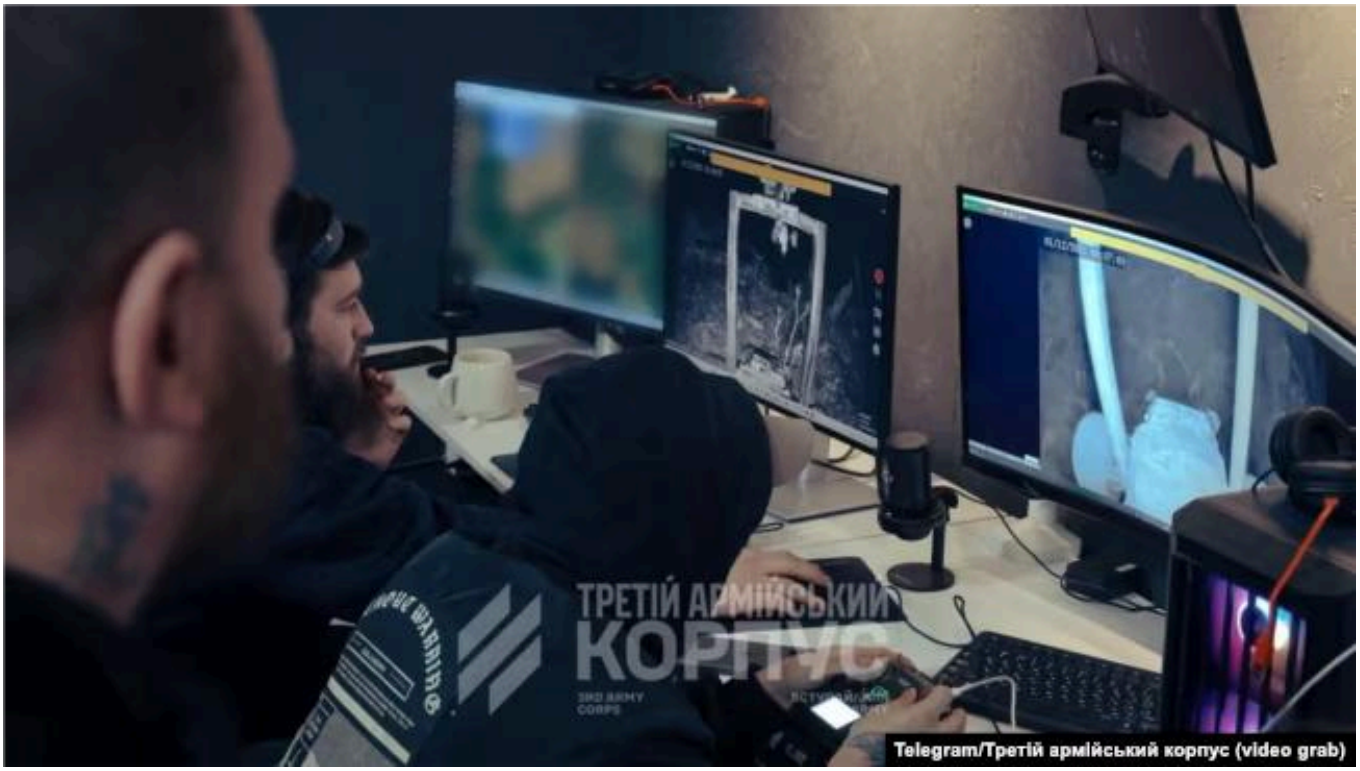
Чи можна рівняти «Мавікистів» з піхотою? Я не думаю. Звичайно, кожна робота складна по-своєму, але якщо порівняти навіть спосіб життя того ж самого піхотинця на позиції та «Мавікиста», то в пілотів порівняно трішки такі тепличні умови. В них є нормальне укриття, як мінімум, в них є доступ до інтернету і так далі. А в піхотинця немає таких привілеїв.

– За оцінкою Третього корпусу, роботизовані системи закривають вже 80% потреб піхоти. У «Трійки» був пост, що НРК подолали 30 тисяч кілометрів у час операції «Вівальді». Що насправді полегшує життя піхоти, а що все ж таки виходить гірше? Що може на презентаціях виглядає дуже добре, а на ділі, коли доходить до операції на землі, можливо, потребує ще якихось наробітків?

> **НРК може по-тихому, непомітно заїхати в район переднього краю і вивезти пораненого**

– НРК зараз полегшують роботу піхоти кардинально. Не потрібно вже ходити і носити важкі баули з провізією, пакетики, палети води, БК і так далі. Цим всім займаються саме підрозділи НРК. Також набагато спрощують евакуацію, оскільки до використання НРК евакуацією займалися переважно піші групи або бронетехніка, що являло собою дуже «солодку» ціль для ворога. То зараз НРК може по-тихому, непомітно заїхати в район переднього краю і вивезти пораненого, врятувавши, можливо, навіть не одне життя.

Звичайно, що з технікою бувають різні нюанси, вона вся неідеальна, але, наскільки я знаю, наші спеціалісти з підрозділів НРК, вони доопрацьовують машинки, які приходять до них, для того, щоб вони максимально ефективно виконували будь-які поставлені задачі.



Бійці 3-го армійського корпусу керують НРК під час операції «Вівальді»

– Часто полюють на самі НРК російські сили?

– Звичайно, як і на будь-яку іншу ціль, вони стараються їх вражати, бо розуміють, що логістика – це все-таки така кровоносна система війни. І якщо обрізати логістику, то ми не зможемо ні просуватися вперед, ні ефективно оборонятися.

– А якщо про пріоритетність, яка ціль №1 у противника?

– Я думаю, що все-таки піхотинець.



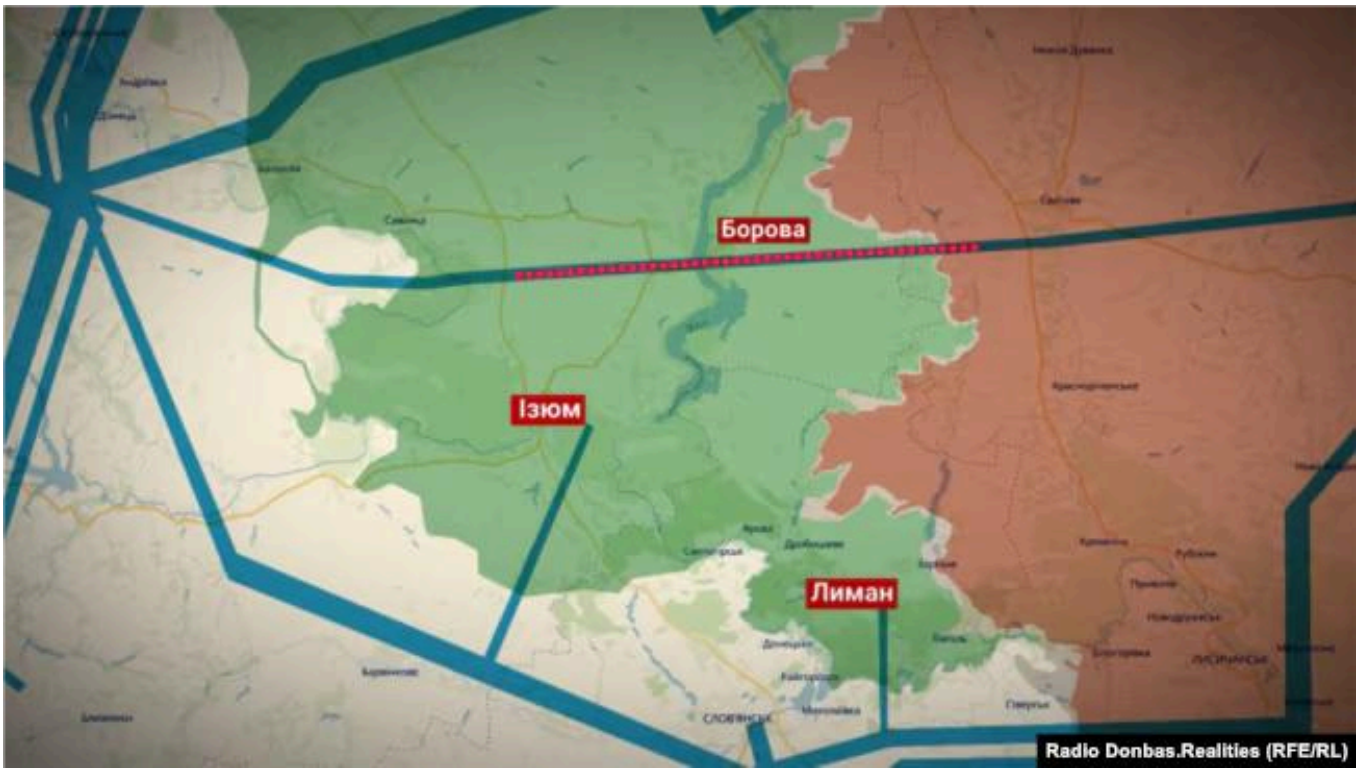
ЧИТАЙТЕ ТАКОЖ:
Агресор втрачає більше, ніж захоплює: як темпи просування армії РФ в Україні впали до мінімуму

– Операцію «Вівальді» відмітив і президент України, він говорив про те, що це одна з трьох результативних операцій в цьому році, дві інші – це наступ на

Олександрівському напрямку, який продовжувався з січня по серпень цього року, і операція, яку проводив Другий корпус – «Велес», що була під землею.

Поглянувши на інфраструктуру, зокрема і на Лиманському напрямку, бачимо, що біля Борової є магістральний газопровід, він також перетинає немалу річку Оскіл і, теоретично, по ньому можна перейти на іншу сторону і створити там ще один плацдарм на березі Осколу. Також від нього є відгалуження до Лиману. От ви бачите перспективу підземної війни, чи актуально це для вашого напрямку?

– Безперечно, потрібно завжди враховувати ці комунікації, оскільки ти ніколи не знаєш, коли ворог може десь вилізти з них і доставити тобі проблем. На нашому напрямку, наскільки я знаю, зараз такої загрози немає.



Розташування газогонів на ділянці Лиманського фронту

– Зокрема, в результаті операції «Вівальді» було звільнено 16 сіл. Розкажіть, можливо, у вас були якісь точки перетину з місцевим населенням? Якісь ситуації, які ви запам'ятали.

– Під час цієї операції конкретно мій підрозділ не стикався з місцевим населенням. Але в загальному під час мого бойового шляху ми часто стикалися з місцевими жителями та завжди старалися всіляко їм допомагати тими ж продуктами, водою і так далі. Думаю, якби тут стикнулися, то було б те саме ставлення. Також під час обстрілів я неодноразово надавав допомогу цивільним людям, тому завжди стараємось якось допомагати.

– Не зустрілися з місцевими, бо там нікого не було?

– Так, на місцях, де конкретно ми проводили дії, там не було місцевого населення.

– Ви кажете, що протягом вашого бойового шляху все-таки довелося мати справу з цивільними. Як часто ви чули відмови людей, що вони не хочуть виїжджати, хоча лінія боєзіткнення вже зовсім близько? Як ви ставитеся до таких відмов?



Бійці 63-ї ОМБр 3-го армійського корпусу виводять цивільних із Лиману

– Дивлячись на теперішню війну, коли вся лінія бойового зіткнення обстріляна неодноразово з різного виду зброї й фактично не залишається нічого живого, крім якихось підземних нір і укриттів, то залишається тільки здогадуватися, чому ці люди не хочуть виїжджати. Для мене це загадка, не розумію я їх зовсім.

– Бували у вас ситуації, ми зараз не тільки Лиманщину, а загалом, коли складно йшов процес евакуації, людей, можливо, під час боїв доводилось вивозити? Були такі ситуації?

> **“ Евакуювалися після того, як їхні родичі гинули, і вони вже розуміли, що тут нема чого взагалі очікувати**

– Так, бували випадки ще на минулих напрямках, це ще до Третього армійського корпусу, коли безпосередньо під час того, як російські війська вже підходили до населеного пункту, доводилось вивозити людей. На жаль, в основному це ставалося

після того, як їхні родичі гинули, і вони вже розуміли, що тут нема чого взагалі очікувати доброго.

– Зважаючи на те, що залишаються люди там, і в селах, які поблизу фронту, залишаються люди в окупації, можливо, у вас є, що сказати таким людям?

– Для людей, які очікують все ж прихід України, хочеться побажати їм наснаги, і щоб обов'язково нас дочекалися.

– Ви прийшли до війська після університету і берете участь в бойових діях ще з 2022 року. Якби ви тоді побачили себе і теперішню війну, те, як вона змінилась за 4 роки, авона дуже змінилася за цей час, що вас, можливо, найбільше б здивувало?

– Я б загалом здивувався, що мені вдалося в такій специфічній роботі розвиватися, бо у цивільному житті ніколи не пов'язував себе з військовою професією.

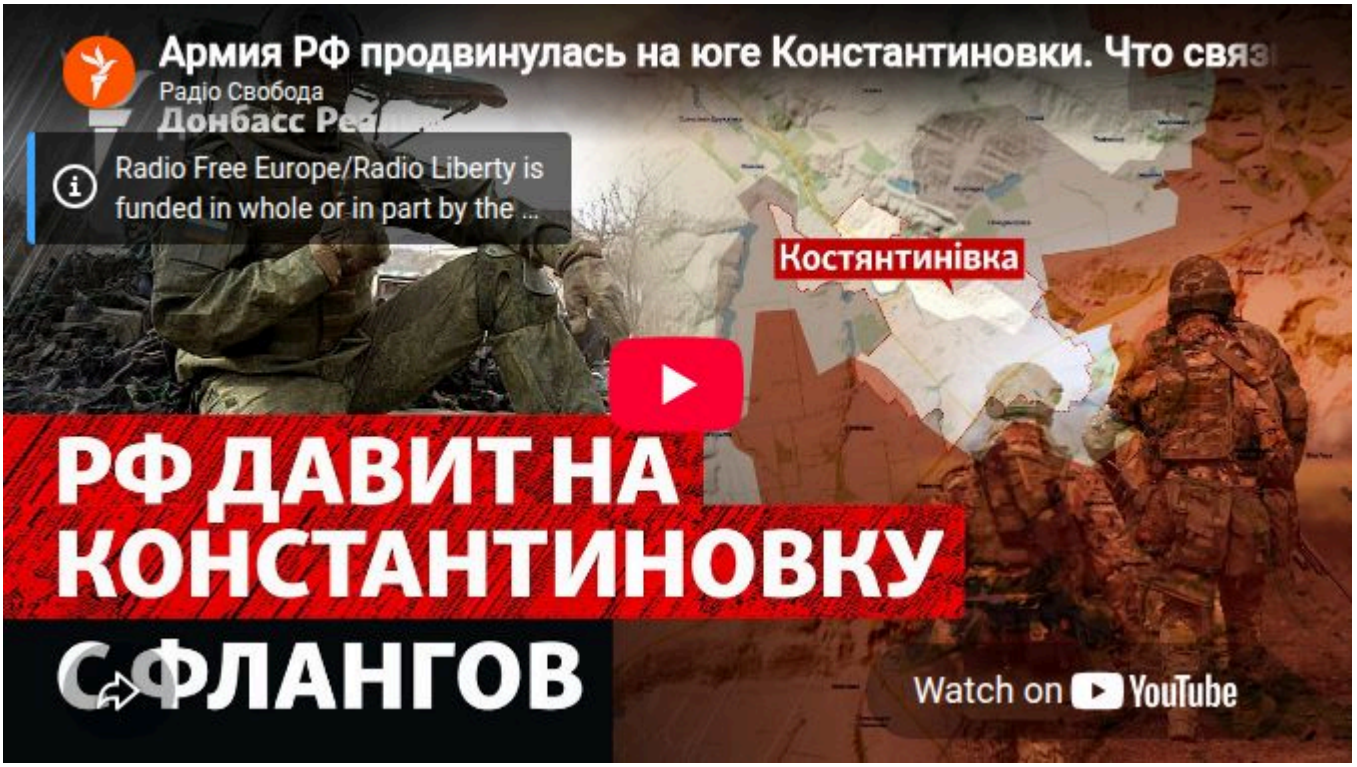
– Ви були старшим солдатом, зараз ви – вже ротний, так?

– Так.

– Нам передавали одну із ваших цитат, де ви говорили, що армія – це завжди більше про розвиток, ніж про страх. Чи є щось, що все ще викликає страх?

– В мене, як і в більшості інших людей, завжди якісь переживання викликають різні нові задачі, виклики і так далі. От, до прикладу, навіть та сама наступальна операція для нас – це було вперше. І звичайно, що були якісь невеликі переживання щодо цього, щоб не припуститися помилок. Але завжди треба старатися підходити до цього з холодним розумом, не піддаватися на оці нерви, і тоді все виходить якнайкраще.

ОСТАННІЙ ВИПУСК РАДІО ДОНБАС РЕАЛІЇ:



Поділіться з нами своїм відгуком про статтю: на пошту Donbas_Radio@rferl.org, у фейсбук, Whats App або Imo: +380635710657. Якщо ви живете на окупованій території – пропонуйте теми, діліться міркуваннями через анонімну форму donbass.realii.info. Донбас Реалії працюють для аудиторії по обидва боки лінії фронту.



ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:
Україна не хотіла віддавати полонених з окупованих територій? Що не так із заявами російської омбудсменки



ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:
«Обстановка хр*нова»: Z-пабліки скаржаться на становище армії РФ під Лиманом



ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

«Тактичні успіхи»: ЗСУ почали просуватись на півдні Донбасу?

Україна | Війна | Донбас

© Радіо Свобода, 2026 | Усі права застережено.